ఏదీ నాది కాదు

డా॥ రావూరి భరద్వాజ

ఏదీ నాది కాదు

కవితానికలు

డాక్టర్ రావూరి భరద్వాజ

సంపాదకులు

వై. జితిన్ కుమార్

మా అమ్మా, నాన్న; నాకో తమ్ముణ్ని ఇద్దరు చెల్లెళ్ళను ప్రసాదించారు. ఒక చెల్లెలి పేరు కోటేశ్వరమ్మ. మరో చెల్లెలి పేరు సుందరమ్మ. తమ్ముడిపేరు నారాయణమూర్తి.

అనూహ్యమయిన దరిద్రం కారణంగా, చిన్నచెల్లెలు సుందరమ్మకు, తగిన మందులిప్పించలేకపోవడం వల్ల, ఆ సోదరి, నా చిన్నతనంలోనే, నా కళ్ళముందే చనిపోయింది. ఇదేకారణం వల్ల, మరికొంత కాలానికి తమ్ముడు నారాయణమూర్తి కూడా కాలం చేశాడు.

ఈ రెండు సంఘటనలు నన్ను అతలాకుతలం చేశాయి.

నా చుట్టూ ఉన్న వారిలో, ఎవరు-రవంత దయతో సాయపడినా, నా సోదరీసోదరులు, నాకు దక్కేవారు. అలా దక్కనందుకు, నేనిప్పటికీ కుమిలిపోతూనే ఉంటాను.

మానవజీవితంలో, "దయ"కున్న ప్రాముఖ్యత ఏ పాటిదో, అదెంతటి అమూల్యమయిందో, అనుభవపూర్వకంగా అప్పటి నుండే తెలుసుకోవడం ప్రారంభించాను.

ప్రభువు దయామయుడు!

"కరుణ"ను గురించి, హృదయానికి హత్తుకొనేలా బోధపరచడం కోసం; ముందుగా ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యేటన్ని కష్టాల్ని కల్పించి, ఆ ఊబిలోంచి బయటపడలేని దుర్దశలో విలవిలలాడుతున్నప్పుడు, ఓ చల్లనిచూపు, ఓ మెత్తని పలకరింపు, ఓదార్పుతో కూడిన ఓ చిరునవ్వు, సాయపడడం కోసం కాసిని మునివేళ్ళు-ప్రత్యక్షమవుతాయి.

ఆ చల్లని చూపు నిండా, ఆ మెత్తని పలకరింపు నిండా, ఓదార్పుతో కూడిన ఆ చిరునవ్వు నిండా, ముందుకొచ్చిన మునివేళ్ళ నిండా "దయ" ఎలా చిమ్మరిస్తూ ఉంటుందో, మాటలు చెప్పలేవు; అనుభవం మాత్రమే చెబుతుంది.

అన్యధా భావించకండి!

నన్ను మన్నించండి!!

ఇలాంటి అనుభవ సంపద, నాకు పుష్కలంగా ఉంది!

ఒకసోదరిని, సోదరుని, నాకు దూరం చేసిన ప్రభువు; ఎందరో సోదరీ, సోదరులను నాకు "వరాలు"గా ప్రసాదించాడు.

అలాంటి అనేక వరాల్లో గొప్ప వరం, మా శ్యామలక్కగారు.

జన్మించింది చాలా సామాన్యమయిన కుటుంబంలో, అయినా-అసామాన్యమయిన రీతిలో, జీవిత శకటాన్ని నడిపించారు మా శ్యామలాదేవిగారు.

మా రావస్వామి బావగారు, ఉండంత ఉద్యోగంలో ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్నప్పుడయినా; కొండంత స్థాయికి ఎదిగినప్పుడయినా; మా శ్యామలక్కగారు నిరాడంబరమయిన చిరునవ్వులాగానే ఉండేవారు.

ప్రతి పురుషుని విజయం వెనుకా, ఓ బంగారుతల్లి, దృశ్యాదృశ్యంగా ఉంటుందన్న సూక్తిని నేను అక్షరాలా నమ్ముతున్నాను.

నేను కాస్త కాలూని నిలబడడానికి కాంతమ్మగారు కారణం!

మా రామస్వామి బావగారు, ఇంత ఎత్తుకు ఎదగడానికి, మా శ్యామలక్కగారు కారణం!

అవరోధాలు, అవమానాలు, అష్టకష్టాలు ముసిరి, బతుకును బండరాళ్ళ గుట్టకింద మార్చినప్పుడు కూడా; మా శ్యామలక్క-ఓర్పును, దయను, జాలిని పదిలపరచుకొన్నది. ఉన్నంతలోనే, చేయగలిగింది చేసింది! మరొకరికి ఆదర్శంగా నిలిచింది!!

పోలిక సరయినది కాదని తెలిసి కూడా సాహసిస్తున్నాను!

మా రామస్వామి బావగారికీ, నాకూ, కొన్ని కొన్ని విషయాలలో సామ్యాలున్నాయి.

ముఖ్యమయింది-మా ఉభయుల బాల్యజీవితాలూ, బాధామయాలు కావడం.

మరీ ముఖ్యమయింది-మూర్తీభవించిన కారుణ్యమూర్తులు, మా జీవిత భాగస్వామినులు కావడం.

నేను మా ఇంటిని ''కాంతాలయం''గా మార్చుకొన్నాను. మా బావగారు తమ ఇంటిని ''శ్యామలా సదనం''గా మార్చుకొన్నారు.

కాంతమ్మగారి స్మృతికావ్య పంచకంలోని ''ఒకింత వేకువ కోసం''అన్న పుస్తకానికి, మా బావగారిని పరిచయం రాయమన్నాను. ఆయనగారేమో ఆ పుస్తకానికి ''కొంచెం సువర్ణం పూసి, ఇంకొంచెం సుగంధం రాసి''గుభాళింప చేస్తూ నాకు ఇచ్చారు.

నేను-మా శ్యామలక్కగారి చేతి అన్నం చాలాసార్లు తిన్నాను. ఆదరాభిమానాలనూ ఆరగించాను.

కొన్ని కొన్ని రుణాలు ఎప్పటికీ తీరవు. అవి-తీర్చగలిగినవీ కావు!

అయినా-

ఈ చిన్న పుస్తకాన్ని, మా శ్యామలక్కగారికి, కానుకగా ఇస్తున్నాను.

భరద్వాజగారి మరికొన్ని పుస్తకాలు

పాకుడురాళ్ళు

కాదంబరి

జీవనసమరం

కరిమింగిన వెలగపండు

నాలోని నీవు

అంతరంగిణి

ఐతరేయం

అయినా ఒక ఏకాంతం

ఒకింత వేకువకోసం

వెలుతురు చినుకులు

రవ్వలు

నా గురించి నాలుగు మాటలు

ఏదీ నాది కాదు

నేను- అంధాంధకారంలో ఉన్నప్పుడూ, అంధకారంలో ఉన్నప్పుడూ, మసకచీకట్లో ఉ

న్నప్పుడూ, వేకువ వెలుతురులో కొచ్చినప్పుడూ, నన్ను ఆదరించినవారూ, అక్కున చేర్చుకున్నవానూ చాలా తక్కువమంది, సంఖ్యాపరంగా వీరు తక్కువే కావచ్చుగానీ, ఈపిడికెడు మందీ, అడుగడుగునా నన్నాదుకొన్నారు. ఆత్మీయతను పంచిపెట్టారు. నా బలహీనతలను కప్పి పుచ్చారు. నాపొరబాట్లను సమర్థించారు.

ఇప్పుడు-ఇంకొంచెం వెలుతురు నాకు లభించింది. ఈ పిడికెడు మంది నా లొట్టలను, సొట్టలను నాకు గుర్తుచేస్తున్నారు. నాలోపాలను నాకు ఎత్తి చూపుతున్నారు.

“ఎందుకిలా చేస్తున్నా?”రన్నాను బాధపడుతూ.

“ఇవి కూడా లేనంత స్వచ్ఛంగా, సౌమ్యంగా నువ్వుండాలని”అన్నారు వారు నా గడ్డాన్ని పుణుకుతూ.

నేనో నమస్కారంగా మారి, వారి పాదాలమీద వాలిపోయాను. ఆలింగనంగా మారి వారిని చుట్టేశాను.

oooooooooo

సాధారణ స్థాయి నుండి అసాధారణ స్థాయికెదిగిన సంపన్నులలో కొంతమంది నాకు తెలుసు. వారు నిరాడంబరంగానూ, నిగర్వంగానూ ఉండడమూ నాకు తెలుసు.

అక్షరంతో ప్రత్యక్షంగా సంబంధం లేని వంశంలో జన్మించి అక్షరాలనూ, పదాలనూ, వాక్యాలనూ...ఏర్చుకుంటూ,పేర్చుకుంటూ మహారచయితలుగా ఎదిగినవారూ, దిశలకు విస్తరించిన వారూ నాకు తెలుసు.

వీరు కూడా నిరాడంబరంగానూ, నిగర్వంగానూ ఉండడం కూడా నాకు తెలుసు.

చిటికెడు దాచుకొన్నవారూ, పిడికెడు రాసినవారూ నాకు తెలుసుగానీ; వారి పటాటోపాలను మాత్రం నేనర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాను.

oooooooooo

మురికి చొక్కాను, పెరట్లో ఉన్న దండెంమీద పడేశాను నిన్న రాత్రి. ఉదయానికల్లా వెండిలా తెల్లగా మెరిసిపోతున్నదది. వెన్నెలమ్మ ఏం చేసిందో నాకు తెలీదు.

oooooooooo

“నీకు సంతృప్తి కావాలా? అసంతృప్తి కావాలి?”అన్నారు ప్రభువు ఉదయపు నడకలో.

“అసంతృప్తి”అన్నాను.

ప్రభువు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు నావేపు.

“ఉన్నచోటనే ఉండిపొమ్మంటుంది సంతృప్తి. మునుముందుకు నడిపిస్తుంది అసంతృప్తి”అన్నాను.

ప్రభువు-నా వీపుతట్టాడు!

ఎందుకో తెలీదు.

oooooooooo

“రాళ్ళను పలకరించడానికి పోతున్నాట్ట ఆ బాబుగారు!” అన్నదా బుజ్జితల్లి చాలా

మామూలుగా!

పక్కనే కూచున్న తాతయ్య, కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

''ఏమయింది తాతా?''అన్నదా అమ్మాయి ఆశ్చర్యపోతూ. ''నేనేమన్నా తప్పుగా మాట్లాగానా?''

''లేదమ్మా! మనుషులతో మాట్లాడీ, మాట్లాడీ విసుగెత్తిపోయిన ఆ దురదృష్టవంతుణ్ని చూస్తే జాలేసింది! ఎంత క్షోభించకపోతే, మనుషుల్ని వొదిలి, రాళ్ళతో కబుర్లాడేందుకు సిద్ధమవుతాడు?''అన్నాడా తాతయ్య తన గతానుభవాలను తలచుకొంటూ.

ooooooooooo

శత్రువులంటే నాకు భయం. బయటి శత్రువులంటే మరీ భయం. లోపలి శత్రువులంటే ఇంకా ఇంకా భయం. ఎందుకంటే-నా బయటి శత్రువులను జయించడానికి, మీ వంటి వారి సాయం నేనడగనూ వచ్చు, మీరు సాయపడనూ వచ్చు. నాలోపలి శత్రువులు, నా కసలు శత్రువుల్లాగా కనపడరు. అలాంటివారు నాలో ఉన్నట్టు కూడా నాకు తెలీదు. నాకు తెలియకుండా నాలోనే ఉన్న శత్రువుల్ని నా అంతట నేను తొలగించుకోవాలి. అందుకే అంతశ్శత్రువులంటే నాకంత భయం!

ooooooooooo

ప్రభువు మొండివాడు. నేనంతకన్నా మొండివాణ్ని, తనకూ, నాకూ మధ్యగల సంబంధాలను అంచనావేయడం కోసం, నన్ను నానా రకాల బాధల్లోనూ ఉడికించాడు. నేను కిక్కురుమనకుండా చిమిడి పోయానే తప్ప, ఆయన్నేమీ అనలేదు. ఇప్పుడా బాధలన్నింటినీ కడిగేశాడు. తనే మందు రాశాడు. ఉపశమనం కోసం, ఎచ్చి కథలూ, పిచ్చికథలూ చెప్పసాగాడు. ఇప్పుడు నేనతన్ని మరిచిపోలేదు. పైగా అప్పుడప్పుడు, మేం కలుసుకొన్నప్పుడు, ''నాలాంటి వారింకా లక్షల సంఖ్యలో ఉన్నారు గదా; వారికి కూడా కాస్త చూడవయ్యా నాయనా!'' అంటూ గుర్తుచేస్తున్నాను.

ooooooooooo

మానవ జన్మ ఉత్తమమయిందనీ, ఉత్తమోత్తమమయిందనీ అంటుంటారు. వారంటున్న ఈ మాటలను సమగ్రంగా కాకపోతేమానె; సవ్యంగానయినా నేనర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాను.

అన్నపురాసుల పక్కనే ఆకలి చావుల్ని నేనర్థం చేసుకోలేక పోతున్నాను. మహాసౌధాల పక్కనే, మురికి గుడిసెల్ని నేనర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాను. ఒక మనిషి, తనలాంటి మరో మనిషిని, హతమార్చడం కోసం, సింహాల్ని, పులుల్ని, ఎలుగుబంట్లను, తోడేళ్ళను, వేటకుక్కల్ని,పాముల్ని, ఉసిగొల్పడమూ; ఆయుధాలను ఆసరా చేసుకోవడమూ నేనర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాను.

ooooooooooo

''పూవు నయిపోదామన్న ఉత్సాహంతో తీగమీద వాలాను. నేనంటే గిట్టని చివురాకు నన్ను కిందకి తోసేసింది''అన్నదా వాన చినుకు.

"దెబ్బ తగిలిందా చిన్నా!"అంటూ ఆ చినుకును మెత్తగా హత్తుకున్నదో మట్టిబెడ్డ.

ooooooooooo

"ఆ మబ్బులు మరీ అంత పచ్చగా ఉన్నాయెందుకని?"అన్నాడతను.

"ఇప్పుడే అడవుల మీంచి వస్తున్న ఆ మేఘాలకు, ఆ పాటి పచ్చదనం అంటుకోవడంలో ఆశ్చర్యమేముంది?"అన్నదా చిలక, ఆకుల మధ్యనించి అతన్ని చూస్తూ.

ooooooooooo

వారి కళ్లు గప్పాననీ, వీరిని మోసం చేశాననీ-నేననుకొంటున్నాను గానీ; అది - నా కళ్ళు నేనే కప్పుకోవడమనీ, నన్ను నేనే మోసం చేసుకోవడమనీ, నేనెందుకనుకోలేకపోతున్నాను?

ఆ మహారచనను అర్థం చేసుకొన్నాననీ, ఈ మహాతాత్వికుని అవగాహన చేసుకొన్నాననీ-నేననుకొంటున్నాను గానీ; అది నన్ను నేనే అర్థం చేసుకోవడమనీ, నన్ను నేనే అవగాహన చేసుకోవడమనీ, నేనెందుకనుకోలేకపోతున్నాను?

పలానా వారికి సాయం చేశాననీ, ఫలానా ఫలానా వారికి అండగా నిలిచినానీ-నేననుకొంటున్నాను గానీ; అది-నాకు నేనే సాయం చేసుకోవడమనీ, నాకు నేనే అండగా నిలబడటమనీ, నేనెందుకనుకోలేకపోతున్నాను?

ooooooooooo

రాను రాను ప్రతి చిన్న అంశాన్ని గురించీ రకరకాల సందేహాలు ముసురుకొని,నన్నుక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్నాయి.

ఒక్కో అడుగు ముందుకు జరుపుతున్న కొద్దీ, నూతనాంశాలు తెలియడానికి బదులుగా, అప్పటిదాకా తెలిసినదంతా "భ్రమ"అని తేలిపోతున్నది. కొత్త వెలుగులను కోరకుండా, అడుగు ముందుకు వేయకుండా, ఉన్నచోటనే ఉండిపోవడం వల్ల కొంచెం తృప్తి, మనశ్శాంతి మిగులుతుందనుకొంటున్నాను. ఇప్పుడిలా అనుకోవడం కూడా ఒక నూతనాంశమే గదా!

ooooooooooo

నేను-మరీ ఆశాపాతకుణ్ని కాదు గానీ, కాస్త మొండివాణ్ని. మెడలోతు ఊబిలో కూరుకుపోయినప్పుడు, వొడ్డెక్కగలిగితే చాలుననుకున్నాను. వొడ్డుమీద కొచ్చాక ఉన్న చోటనే ఉండిపోకుండా కాస్త ముందుకు జరగగలిగితే బావుండుననుకొన్నాను. అలా జరుగుతూ, జరుగుతూ మిట్టలమీదుగా, గుట్టల మీదుగా, కొంచెం ఎత్తుదాకా చేరగలిగాను. ఊబి నుండి ఇక్కడిదాకా ప్రయాణించడంలోని అనుభవాలను, పాత్రల పరం చేసి, చిన్నవీ, పెద్దవీ కథలు రాశాను. ఊబిలో ఉన్నప్పుడు నేను చూసింది కొంచెం, ఒడ్డుకొచ్చాక నాక్కనిపించింది ఇంకొంచెం. గట్టుమీంచీ, మిట్టమీంచి నేను చూడగలుగుతున్నది మరికొంచెం. ఇంకాస్త ఎత్తుకెళ్ళి, అక్కడ నించి కనిపించే ప్రపంచాన్ని కూడా అక్షరబద్ధం చేయాలని ఆశపడుతున్నాను.

ooooooooooo

విద్యాపరంగానూ, విజ్ఞానపరంగానూ,సంస్కారపరంగానూ, అధికారపరంగానూ, ఇంకా చాలా చాలా విషయాల పరంగా మీరు సంపన్నులు. ఈ రకరకాల సంపదలూ కలిసి

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Edi+Nadi+Kadu

* * *